

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

10 NİSAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/15 No: 606
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Mart 2019 Dönem Raporu'na
göre açlık sınırı asgari ücreti geçti

Emrah Ablak

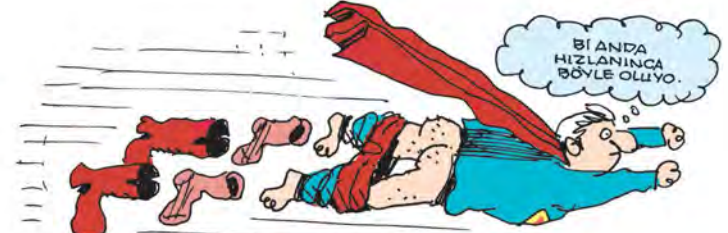
Google Map

TÜRKİYE'NİN GÜNLÜK BENZİN TÜKETİMİNİ ARTTIRIYORUZ ARKADAŞLAR.

YENİ ROTA OLUŞTURULUYOR...

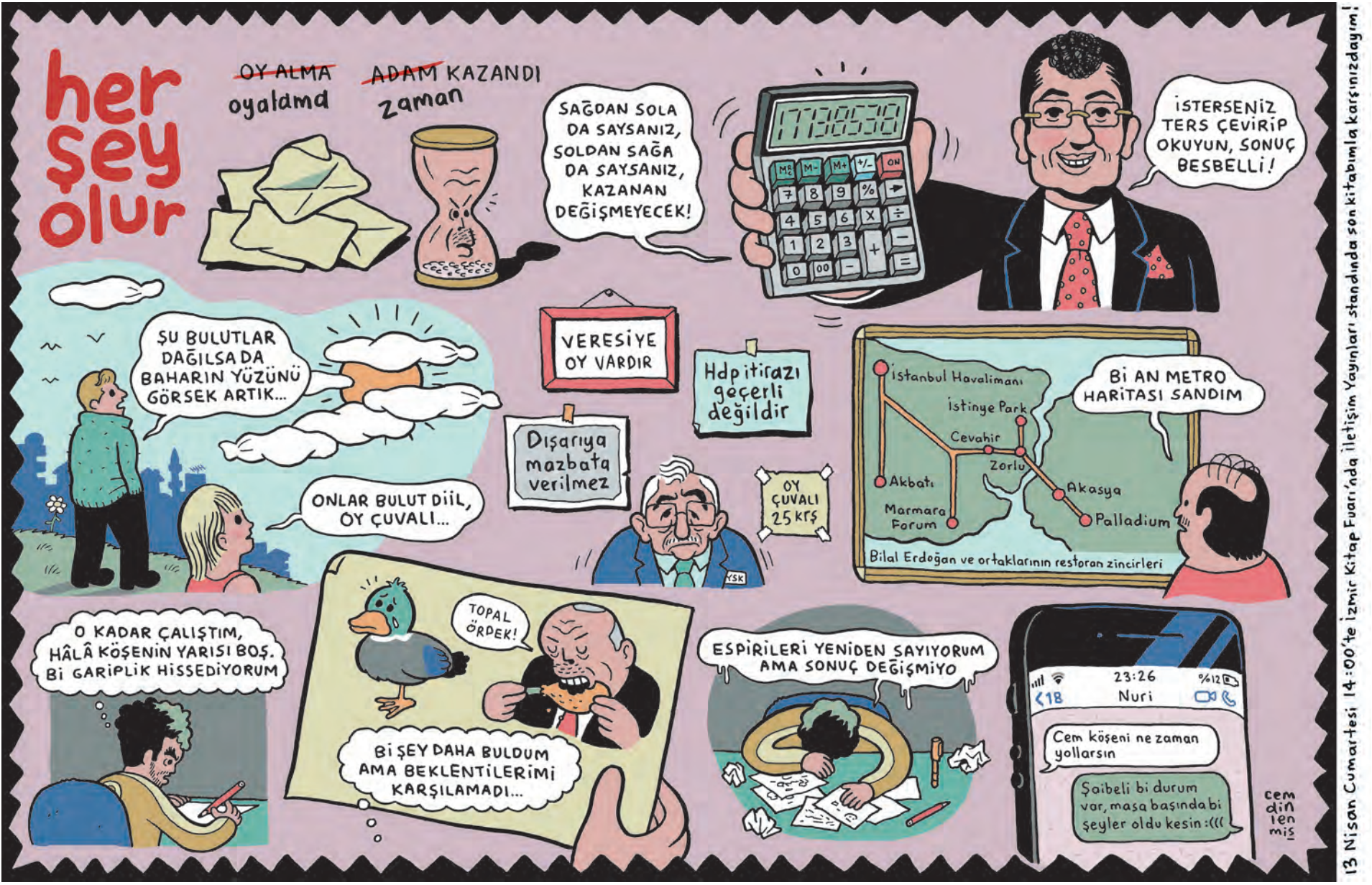

Fırın Bülülleri

Kobraçca

13 Nisan Cumartesi 14:00'te İzmir Kitap Fuarı'nda İletişim Yayınları standında son kitabıyla karşınızdayım!

Mizahın içinden

Sevimsiz bir yerli komedi filmi gibi bir seçimi daha arkamızda bıraktık ama olay biteli bir hafta oldu hala oylar sayılıyor... Sayılmayan oylar, geçersiz oylar, size verilecekmiş gibi olan, verilmeyen, düşünülen oyları bile saydırıyor iktidar partisi. Yasal hakıdır tabii ama bu durumda kaybedince mızıklayan gariban bir çocuk konumuna da geldi ister istemez. Hazır böyle bir ortam varken ben de yerli ve milli mizah kronolojisi / toplaması yapayım dedim.

@kaansezyum

Gırgır-Fırt

Oğuz ve Tekin Aral kardeşlerin muazzam iki dergisi. Hepimizi En Kahraman Rıdvan, Zalak Mahmut, Utanmaz Adam gibi harika kahramanlar ve muazzam çizerlerle beni tanıştırdığı için. Ayrıca: İlban Ertem gibi mizahının yanında çizgisiyle de aklınızı alan bir ustayı da ilk kez burada gördüm.

Penguen

Selçuk Erdem, Erdil Yaşaroğlu, Bahadır Baruter, Cem Dinlenmiş, Serkan Altunigüne ve daha birçok yetenekli ve komik ismi hayatımıza kattı. Gün geldi kapağında penguen olarak başbakan çizdi diye davalık oldu, beraat etti; gün geldi içeride ceket ilikleleyen politikacı çizdi diye 'Cumhurbaşkanına hakaret'ten ceza yedi, arada binası

ateşe verildi. Başkalarını her türlü aşağılamayı seven, ama kendisiyle dalga geçilmesini sevmeyen bir toplum ne de olsa.

Uykusuz (Aha burası)

Penguen'den tanıdığım süper yetenekler Umur Sarıkaya ve Yiğit Özgür'ün kendini bulduğu iyice devletleştiği bir dergi oldu Uykusuz... Uykusuz ekibi yeni bir mizahın, yerli ve milli bir mizahın bambaşka türlerde olabileceğini bize gösterdi... Daha genç daha rahat bir komiklik yolunda gençlerin önünü açtı. Şimdi Penguen kapanınca biz de yeni evimizdeyiz. Umarım ömrümüz uzun sürer. Zaten biz toplansa anca 40-50 kişilik büyük bir aileyiz.

Bobiler.org

Foto - video montaj ve bir sürü yeni medya komikliğinin canlandığı, çoğu insanın İnternete ve hayata bakışını değiştiren bir kolektif oluşum. Bobiler'den sonra İnternet'te hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Eksisözlük

İnternet erişiminin ve kullanımının artmasıyla, bir zamanlar kısıtlı bir kitlenin bildiği Eksisözlük, yazarlarının kullandığı dil ve yarattığı popülerlikle İnternet'e bakımımızda yeni bir kapı açtı. Yıllar içinde düşen içerik kalitesi yüzünden etkisini yitirse de yine de biraz dikkatli okumayla nefis yazılarla ve fikirlerle karşılaşabiliyorsunuz ama genel kalitesi artık yerlerde.

Gezi

Protestonun, şiddete ve akıl hastalığına karşı mizahın yeniden kendini tanımladığı bir ortamdı. 'Slogan bulamadım' gibi yazılarla, kurabiyeli sloganlar hep bu zamanda ortaya çıktı. Krizi mizaha, gözyaşını kahkahaya çeviren bir gençlik yetiştirmenin mümkün olduğunu

gördük. -You are scared Arınç you?

İktidar partisi

Bence ülkenin daha akıl dışı ve absürd bir yer olmasında geçen emeklerinden dolayı hepsini tek tek kutlamak lazım. Vatandaşın aklıyla dalga geçer gibi açıklamalar yapan politikacılar hiç bu kadar hayata dahil olmamıştı. Aklımda kalanlar: Fıtrat, 'Eyyyy' ön eki, Duşakabinoğulları, 'Velev ki', 'Trafoya kedi girmiş', 'Sıfırlama' ve daha yüzlerce saçma açıklama... Yani düşünün yerdeki vatandaşa tekme atan adam bu dönemde ayağı incindi diye tekme attığı kişiden şikayetçi olabildi. Mizah mıdır, trajedi midir bilemedim bbcm. Küfürlü, argolu tivit atan anayasa profesörü filan var ortamda sonuçta. Neyse şimdi onlar da seçimlerde ağlıyor. Bakalım neler olacak? Milleti bu kadar ayırtırmayıp birbirine düşman hale getirmeseler iyiymi tabii.

Behiç Pek

Bilen bilir, bilmeyene de hatırlatayım. Tüm zamanların en iyi ikililerinden Latif Demirci ve Behiç Pek'in yazar olanı kendisi. Zalak Mahmut, Muhlis Bey, Biraz da Şavaşalım ve Kahraman Masa Esat gibi sayısız karakterin yaratıcısı ve mizah aleminin en sıra dışı isimlerinden biridir kendisi. Mizah dergilerinde geç saatte yazarlar çizerler birbirlerine Behiç Pek anılarını anlatır derler.

Yeni nesil

İnternet'e baktığımda çok komik bir sürü yeni ve genç insan görüyorum. Hepsisi de gençliğin verdiği enerjiyle acımadan giriyorlar. Benim de içinde bulunduğum dönemden sonra gelecek onların ellerinde. İsim vermiyorum, onlar kendini biliyor. Mizah da su gibi, ne kadar engellersen engelle, bir yolunu bulur akar.

Merhaba.

Sevgili okur. Size elim bir hikaye anlatacağım. Evlerden ırak dedikleri. Geçen yaz bisiklet turuna çıkmıştım yine öyle. Önce Eskişehir'e gitmiştim. Güzelce gezmiştim o gün. Ertesi gün, bisiklet arkada ben önde, arabayla Antalya'ya doğru yola çıktım. Bu arada arabanın üstünde bisiklet taşıma aparatı da var ama gerek yok. Toz toprak yemesin şimdi boş yere. Antalya'da bir arkadaşşıma yerleştim hemen. Merkeze yirmi kilometresi var evlerinin. Saat henüz dört gibiydi. Atladım vakit kaybetmeden bisikletime ve merkeze doğru şehir içinden pedal basmaya başladım. Pek keyif aldığımı söyleyemem. Çok kalabalıktı. Dedim "Antalya piyazı yiyeyim o zaman ben". Yedim merkezde piyazı, yola devam ettim. Takıldım biraz oralarda. Bir yerlere girdim çıktım. Akşam olmak üzereydi, dönüş için yola koyuldum. **Derken kakam geldi.** Nasıl bir kaka gelmesi ama. Böyle bir kaka gelmesi olamaz. Piyaz yaptı tabii. Bir de yollar atlamalı zıplamalı, içim iyice karıştı. Ne yapacağımı bilemez bir hale geldim. Acılar çekmeye başladım. Bir çalı dibine çömelip sıcağın noktaya geldim. Sonra "Alpay senin toplumda bir yerin var, biri görür, bir de görmekle de yetinmiyorlar, hemen fotoğrafını çekiyorlar her şeyin, sonra yanarsın o olur" diyerek diyerek kendime hep böyle telkinlerde bulunarak yoluma devam ettim. Soğuk terler döküyordum ama bir yandan. Bir ara bir benzin istasyonuna gireyim diye düşündüm, bisikletimi çalarlar diye vazgeçtim. Altıma mı sıçayım, yoksa bisikletimi mi çalsınlar. Tabii ki altıma sıçayım. Yolda artık atomik patlama noktasına gelince bir kahvecinin önünde durdum ve saçma saçma şeyler söyledim. "Bisikletim burada dursa olur mu, ben bir tuvaleti kullanacağım ama, sonra da kahve alacağım" dedim. "Olmaz" dediler, aynı hızla yoluma devam ettim. Artık kilometreleri saymaya başladım. Ve çok da hızlıydım. Çünkü artık saniyeler çok değerliydi. Bir an önce arkadaşımın evine atmalıydım kendimi, ve g.tümü o tuvaletle buluşturmalıydım. Her türlü gücüm tükenmek üzereyken evin önüne nihayet varabildim. Bu noktadan sonrası çok daha zorlu oldu. Çünkü kaka denilen, çiş denilen şey, tuvalete yaklaşıldığını hissedince, iyice çıldırıyor, adeta kafayı yiyor, kendini duvarlardan duvarlara vuruyor, yerlerde dönelele dönelele üstünü başını parçalıyor, sinir krizleri geçiriyor. Bir ara asansörde patlayacağım gibi geldi, patlamadım. Neyse ki üçüncü kattı. Bir kat daha olsaydı dayanamazdım. Kapı açılır açılmaz arkadaşımı ittim ve tuvalete koştum. Tuvalette ağladım. Bir de üzerine duşa girdim, duşta da ağladım, sonra çıktım. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi arkadaşşımla oturduk, müzik dinledik, bir şeyler yedik, bir şeyler içtik. Yattık uyuduk sonra. Ben ve g.tümü ayrı uyuduk. G.tümden hoşlanmıyordum çünkü o akşam. Bana ettiği zulüm çok büyük oldu. O gün için g.tümden hiç hoşlanmıyordum. G.tümü hiç sevmiyordum. Ertesi sabah çıktım yola Antalya'dan, öğle bir gibi Muğla'ya vardım. Muğla merkez. Zaten ben merkez seviyorum galiba. Eskişehir merkez, Antalya merkeze yirmi kilometre, Muğla merkez. Merkez'dir, iyidir, diyorum ve konuyu da böylece kapatıyorum.

Yurtdışına gidenler, siz gerçekten nasıl mutlu oluyorsunuz, ben gerçekten çok merak ediyorum. Çok merak ediyorum ama. Yurtdışında yaşayanları demiyorum, yurtdışına gidenleri diyorum. Yani cebinde pasaportuyla. Nasıl ya nasıl. Vize alıp giderek. Nasıl. Sizler ne kadar geniş, ne kadar rahat insanlarsınız yemin ediyorum ya. Olamaz böyle bir şey. Ben de yurtdışına çıkan bir insanım. Zerre keyif almıyorum yurtdışlarımdan ya. İnsan yurtdışlarından keyif almaz mı. Vallaha almıyorum. Yoksa gerçekten çok güzel. Almanya mesela mükemmel. Rusya'ya büyük hastayım. İtalya'yı severim, İran'a bayılırım. Gerçekten çok güzel. Bu kardeşiniz İsrail'i bile gördü. Kopenhag bilen bir insanım. Odessa'da üç günüm var. Gez ha gez, güzel gezdim. Gezmedim mi, vallaha gezdim. Lakin her defasında kalbim güp güp attı. Cebimde pasaportum, ve aklım fikrim pasaportumda oldu hep. Pasaportumdan başka hiçbir şey düşünemedim yurtdışlarında, hiçbir zaman ama. Ya kaybolursa diye düşünmekten kafayı yedim desem yeri yurtdışlarında, o oldu hep. Yemin ediyorum o oldu hep ya. Otel odasında bırakayım diyorum, birkaç kez de bıraktım zaten, otel odasındaki pasaportumun akibetini düşünmekten, attığım adımla, aldığım nefesi bilemedim, o oldu hep. Cebimdeyken ayrı çile. Elim sürekli cebimin içinde veya üzerinde, pasaportumu kontrol eder halde. **Böyle bi duruş olabilir mi ya yurtdışlarında bir insanın, böyle bir duruş olabilir mi.** Siz nasıl yapıyorsunuz. Siz hiç pasaportunuzu düşünmüyor musunuz. Pasaport çünkü yurtdışlarında dünyanın en önemli şeyi. Yanarsın yani kaybolursa, bir şey olursa, naçar kalırsın. Bir insan yurtdışında da naçar kalacağına ölsün daha iyi. Kendi memleketimde kalırım naçar, sorun değil. Ama insan yurtdışında kalamaz naçar. Olmaz öyle bir şey. Yurtdışında kaldığın naçar, burada kaldığın naçar'a on basar. Buradaki naçar ne ki. Gerçekten siz nasıl yapıyorsunuz ama ya. Ben yapamıyorum çünkü.

Hoşça kal.

"HEY"

12 Nisan Cuma / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
13 Nisan Cumartesi / BKM Mutfak / Çarşı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00

CEM GÜVENTÜRK

'PENCEREDEN'

PENCEREDEN BAKTIM
VE DÜŞÜNDÜM
"BURALARDA KİMLER
YAŞIYO LAN?!"

"ŞU KİM MESELA?!"

"BU KADAR KONUŞULAN ŞEY
NEREYE DOĞRU GİDİYOR?!"

"BU KADAR SES NEREDE
DEPOLANIYOR?!"

"BU KADAR ŞEYİ NASIL
HATIRLIYORUZ?!"

"BAZI ŞEYLERİ DE
NASIL UNUTTUK AMA?!"

"NİYE BU KADAR
ÇOK ŞEY ARADIK?!"

"NİYE BU KADAR
AZ ŞEY BULDUK?!"

PENCEREDEN BAKTIM
VE DÜŞÜNDÜM
..."

"ŞU KİM MESELA?"

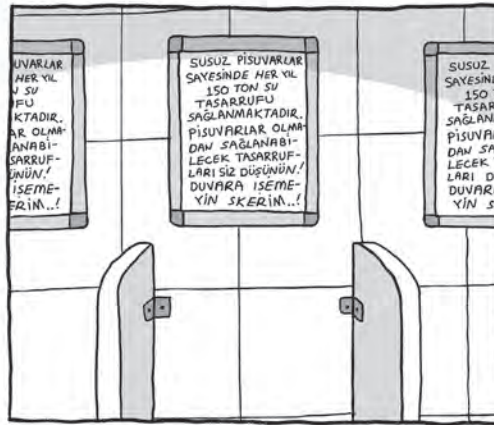
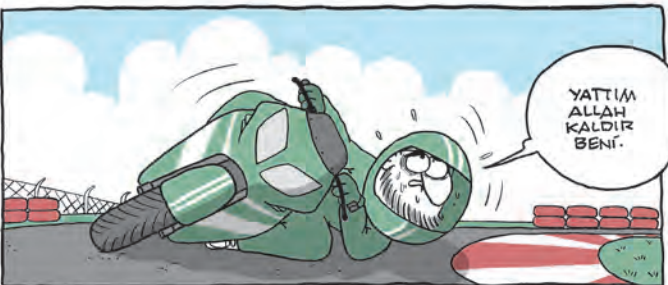

"...VEYA BUNLAR?..."

"...GERÇEKTEN KİMLER
YAŞIYOR BURALARDA?"

Kravat

Kravatın siyasi hayatımızdan çıkışı sanki Ufuk Uras'la başlamıştı, meclise girdiğinde bir muhabirden kravat ödünç alıp meclisten çıkarken de tekrar kravatsız hayata dönmüştü.

O zamanlar "cool" muydu bu kravatsızlık bilmiyorum ve aslında o kadar emin de değilim ama şimdi hem siyaset hem iş hayatına kravatsız beyaz gömlek ve koyu renk ceketin iyiden iyiye hâkim olmasıyla yirmi yıllık bir sürecin sonunda "kurtlarvadilileştirildiğimizi" çekinmeden söyleyebilirim. Tabii ben gururla ifade etmeliyim ki her zaman "kurtlarvadilileştirilemeyenlerden" olarak sürdürdüm hayatımı. Zaten yeni kitabım Kurtlarvadilileştirilemeyenler de bunu işliyordu ama yayınevinde dövdüler. Yok beni değil kitabı dövdüler, çıkış alıp postayla göndermişim, editörüm sağolsun kızcılık sopasıyla A4 kâğıtlarını döverken fotoğraf göndermiş, "Barış gelsene, bir şey deneyeceğim," diye de not düşmüş.

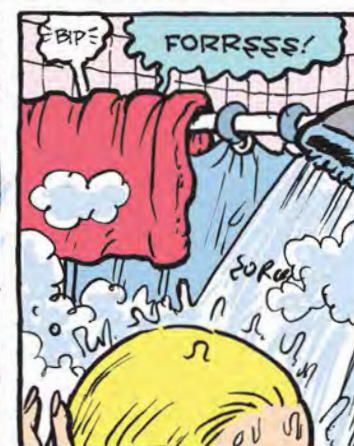
Yani evet, kravatsızlığın cool olduğu bir seksenler var, Nejat Yaşağulları'na "Kravatım olmadı hiç," diye şarkı söyleten. Gerçi Nejat abimiz rock yıldızı, hadi üste bir de mimar zaten ne işi olacak kravatla ayrı mesele ama bunun bir övünç kaynağı olarak sunulmasında kabul edilebilir (hoş görülebilir) bir "rocker" isyankarlığı vardı. Şimdi aranızda bilmeyenler vardır Nejat abimiz zamanında "Yahu biz U2'dan iyiyiz," dedi diye adamı çok eleştirmişlerdi ama "kravatım olmadı hiç" dedi diye aralarında para toplayıp adamcağıza bir kravat alan olmamıştı. Ha U2'dan iyi olmak ne şimdi ne de U2'nun müziğe başladığı ilk yıllarda benim için çok ehemmiyetli bir çıta değildi zaten ya ayrı mesele. Klips ve Onlar da U2'dan iyi, Birkaç iyi adam (gidiyorduk kızlara) da U2'dan iyi. Birkaç iyi adam zaten adı üzerinde iyi adamlardan oluşuyorlar kızlara gidiyorlar, arabaları bozuluyor falan. Bakın onlar bile her zaman için U2'dan iyi. Ama Nejat abiye demediklerini bırakmadılar "Vay sen nasıl olur da U2'dan iyi olduğunu iddia edersin?" diye. Ulan ben bile U2'dan iyiyim ki müzik bile yapmıyorum ve zaten aslında o yüzden daha iyiyim ya ayrı mesele. Neyse genç arkadaşlarımız google'da ve youtube'ta "Klips ve onlar, birkaç iyi adam, Bulutsuzluk özlemi gibi aramalar yapadursun biz devam edelim: Konumuz hâlâ kravat ve kravatsızlık.

Ama bugün geldiğimiz aşamada, siyasi parti genel başkanları, sözcüleri yani en lacivertinden, komple laciverde boyanmış insanlar basbayağı kravatsızlar. Hemen hepsi Kurtlar Vadisi'nden, Aynalı Tahir'den, Çukur'dan çıkma, az sonra birbirinden berbat oyunculuklarıyla kendilerini yerlere ata ata silahlı çatışmaya girecek figüranlar gibi ortalıkta geziyorlar. Dolayısıyla ben artık Nejat Yaşağulları'nın kravatı takmasının zamanı geldiğini düşünüyorum. Yalnız o mu? Metalcisinden hip hopçusuna bütün kenardakilerin kravat takması hiç de fena olmaz bence. Zaten liselerde falan da takılmıyor artık bence hiç sakıncası yok. Zaten böyle giderse merak etmeyin yakında bankacılar falan da atacak kravatları, kolalı yakalı beyaz gömleklerinin ilk düşmesini açık bırakarak gezecekler.

Tabii bu iş burada kalmaz. O açık bırakılan ilk düğme, zamanla aşağıya iner, ikinci düğme, üçüncü düğme derken bakarsın Vah Vahap Vah gibi gezmeye başlarlar ortada. Sonra birer de altın kolye, değmeyin keyiflerine.

Şimdi bunları yazdım diye, sabah kalkıp kravatımı takıyor da kahvaltıya öyle oturuyorum zannedilmesin. Biri üzerinde dev bir kedi motifi olan iki tane kravatım iki tane de papyonum var ayda yılda bir, düğüne müğüne çağırıyorlar takıp gidiyorum yoksa ben de kravatsız bir kişiyim ama vallahi böyle gider de siyasetçiler, korumaları, televizyon gazetecileri falan kravatsızlıkta ısrara devam ederlerse içim kan ağlayarak da olsa her sabah kravatı bağlamak zorunda kalacağım. Ha diğer kenardakiler de hepten Angus Young abimiz gibi giyinmeye başlarsa zaten aradan sıyrılırım ama siyasilerden ve televizyon figürlerinden rica ediyorum takın şu kravatlarınızı, efendi olun, kurtlar vadisine çukura falan özenmeyin artık, güzel şeylere özenin. Şimdi Kurtlar Vadisi camdan atlasa siz de mi atlayacaksınız? Essah mı lan? Dur senaryoyu kim yazıyor bulayım da şantaj ve tehdit yoluyla senaryoya bir ekleme yaptırayım. Bir şey deneyeceğim.

"Yoksa her şey ben olmadığım zaman, benim olmadığım yerlerde mi oluyordu?" - Yusuf Atılgan / Aylak Adam'dan

KARŞILAŞTIRMALI EDEBİYAT:
-Esrarımı Mesnevi'den aldım, çaldımsa da mihrî malım çaldım
Şeyh Galip

-Ben ustamdan öğrendim böyle elma soymayı, ben ustamdan öğrendim derdi dertle ovmayı
Ferhan Şensoy

SERİ SONU: E, finalde hangi diziyi yapacaksınız, adı "VAHDETTİN-YIKILIŞ" mı olacak?!

MEHMET AKİF BİLİNÇALTI: "Tek dişi" kalan ortam "canavar" yaratır

DEVE: Bir deve getirmişler bir beldeye, park açılışında kesmek üzere. Törene kadar deve, sen kaynaş bakıcıyla, ahaliyle, rica minnet canını bağışlat askeri ve mülki erkana! Akabinde deve, beldenin evladı olmuş, kafasına göre dolaşmış bildik muhitleri. Kasaba halkı, güzelce besler, suyunu tazeler hale gelmiş. Kayboluyomuş bi gün-iki gün, sonra çıkıyomuş ortaya, nereye gidiyorsa? Keş bakıcı ve devenin hikayesi, bağımsız sinema tadında bir inceden...

TEKÇE: Halit Refiğ'in rejisini yaptığı "Evcilik Oyunu" adlı filmin jeneriğinde "Kitapsız ilim, Ahmet Tarık'sız film olmaz" yazıyor. (Ahmet Tarık Tekçe'nin ruhuna selam)

YALNIZ SERÇE YAMANMIŞ: Gönül ışıl ışıl Hazreti

Süleyman, hayvanlarla konuşabiliirdi. Karısı, üstünde tüm kuş tüylerinin olduğu bir şapka istedi. Hz.Süleyman, bu talepten hoşlanmadı ama napacaksın, kıramadı. Kuşlara durum bildirildi. Tüm kuşlar, bir tüy bıraktı, yarasa dahil. Serçe tüy müy bırakmadı. "Niye sözüme uymazsın" dedi Süleyman, "Kapına yetim çamuru sürerim, ahımı alma" dedi serçe. Yalnız ağır konuştu serçe. Süleyman serçeye hak verdi, zaten son gündemden mutsuzdu, "Hepiniz gelip tüyünüzü geri alın" diye haber saldı kuşlara. Tüm kuşlar, gelip tüylerini aldılar, yarasa hariç. Tam da o esnada yavrularını emzirmek durumunda olan yarasa, gelip tüyünü alamadı. Yarasa, işte böyle çıplak kaldı. Utancından gündüzleri kuş içine çıkamadı, gecelerin evladı oldu. Muhakkak böyle oldu! (Yarasa demek ki eski kuş, bu arada...)

AVRUPA YAKASI: Narin Pilavcılık ve Ev Yemekleri diye dükkan gördüm. Pilavcılık mı? Bu nasıl bir benimsedir böyle piring mesaisini? Yeni beklentim "Makarnacılık" yönünde...

ASYA YAKASI: Kaan Zemin - Parke adlı dükkan gördüm. Direkt "kaygan zemin" geldi aklıma. Esnaf, en önceden, bi

inceden uyarıyo gibi...

DETAYSPOR: Sabahattin Ali 'Bahtım düşmanımın kötü' mısrası yerine 'Her gün gardiyan tokadı' yazmış önce, akabinde vazgeçmiş... (Göklerde Kartal Gibiydim şiiri)

SEV-TAP DENGESİ: Taptığını zaten seversin. Daha güzel olan, sevdiğine tapmak...

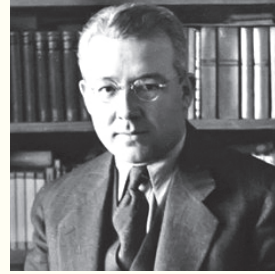
İLK KURAL: Kimliğine sahip çıkacaksın. Hem teknik olarak, hem de kültürel açıdan. Hadi ilki yeniden çıkar, ikinciye kaybedersen kavuşmanın imkanı yok...

SON KURAL: Bizi iyileştirip kurtaracak olan ilaçlar değil, inançlar...

KAYIT: Aradığının psikiyatra şu an ulaşamıyor, lütfen haptan ayrılmayınız!

İNSAN: İnsan, deyince insanın aklına ne gelir? Benim ben geliyorum. Bu cümle de yazılmış oldu. İnsan dediğin benim diye diye başlayan algı, giderek ben de insanım'a evriliyor. Ben de insanım, bunu tartışmaya açtırmam!

PIN-UP KIZLARI: Amerikan ordusu, propaganda afişlerinde 'seksi bayanlara' bol bol yer verir. "Bizim için savaşsınız, dönüştü sizi böyle de has kızlar bekliyor ha"

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

Nüfus İlçe
müdürlüğünün
içinde sıramı
beklerken
iyi bakılmış,
güzel
düzenlenmiş,
içinde dertsiz,
belki biraz

fazla beslenmiş

balıkları izliyorum. Böyle anları
hafızama tamamiyle kazımak isterim.
Bir hayat yaşandı, okullara gidildi,
rambo serisi komple izlendi, babamın
benim bilgisayarımdaki bilardo oyununa
bağımlı olması üzerine bilgisayarı kendi
ofisine aldırıldığı, bilgisayarı da bana
taşıttığı bir dönem yaşandı, mutlu olundu,
mutsuz olundu, bir öğleden sonra devlet
dairesindeki akvaryum izlendi. Beynimi
ateşli, büyük olaylardan çok böyle tarafsız,
sakin anılarla doldurmaya çalışıyorum.
Beynimi sakın şehrin çimlerinde uzanılan,
banklarında sandviç
yenilen, ördeklerine
bakılıp "sakin
durduklarına bakma,
bunun gagası fenadır,
ısırdımı adamın
etinden et kopartır"
denilen bir botanik
bahçesine dönüştürmeye
uğraşıyorum. Çünkü yeterince yaşarsak
akıl gidecek, beyin kalacak. Vücudumuz
organları taşıyan battal boy bir çöp
torbasına dönecek. Üzücü fakat gerçek.
Ben çocukken kurban bayramında
kurban etini naylon poşetlere koyup

akrabalara götüreyim diye bana
verirlerdi. Vücutlarımız o siyah poşet
içindeki kurban eti gibi olacak. Üzücü
fakat gerçek. O zaman gelince, vücudun
yurtdışına çıkıp botanik bahçe gezmeye
hali kalmayınca beyin
kendi içinde dolaşmaya
çıkacak. İşte o zaman
beynimin içinde elinde
içi taze et dolu poşetle
dolaşan oniki yaşındaki
halime rastlamak
istemem. İlçe nüfus
müdürlüğünün içinde,
memurların el birliğiyle
semirtip şımarttığı
balıkların arasına karışmak isterim.
Başardığım şeyleri hatırlamak istemem,
cebimde zamanında kasabanın gazetesinde
yayınlanmış şiirlerinin katlanıp açılmaktan
paçavraya dönmüş küpürlerini dolaştıran
amcalara dönmek istemem:

meğer ünlü şair bir beyefendiymiş... Şiirimi
çok beğenmiş, "delikanlı sen bu yazma
işinin peşini bırakma, sadece Lüleburgaz'a
değil, Kırklareli'nin bütün ilçeleri hakkında
şiirler yaz dedi. Al bak bu Kofçaz için
yazdığım şiir, oku
bakalım... Sesli oku...

Çünkü babamın çok yaşlı
bir arkadaşı böyledi,
babamın yazıhanesine
dadanmıştı, beni her
yakaladığında cebinden
şiirlerini çıkartıp elime
tutuşturuyordu, yazıhanede
sesli okutuyordu.

Yazıhanede çalışan muhasebeci, sekreter,
babam, kim varsa benim titreyen sesimden
Lüleburgaz şiirini dinlemek zorunda
kalıyordu. Babam adamı sevdiğinden mi,
durumuna üzüldüğünden mi, yoksa şiir
dinlemeyi sevdiğinden mi bilmiyorum
pek ses etmiyordu adama. Ördek Cevdet
dediği adamı biliyorum, on kere amateme
kapatıldı, on kere kaçtı. Onun yanında
iyi kalite viskiye alışmış, şiirden para
kazamayınca, üstüne Lüleburgaz'ın Sesi
gazetesi kapanınca kaliteli viski kaynağı
kurumuş. Sabahtan akşama ofisinde evrak
dolaplarının gizli yerlerinde kalite viski
olduğundan şüphelendiği esnafı dolaşıp lafa
tutuyordu. Bir gün eninde sonunda ikram
edilecek olan viskinin hayaliyle yaşıyordu.
Bu üzücü bir olaydır. İşte bunları
hatırlayıp melankoliye boğulmak istemem.
İlçe nüfus müdürlüğündeki akvaryum iyidir,
güzel bir botanik bahçede mutlaka uygun
bir köşe bulunur.

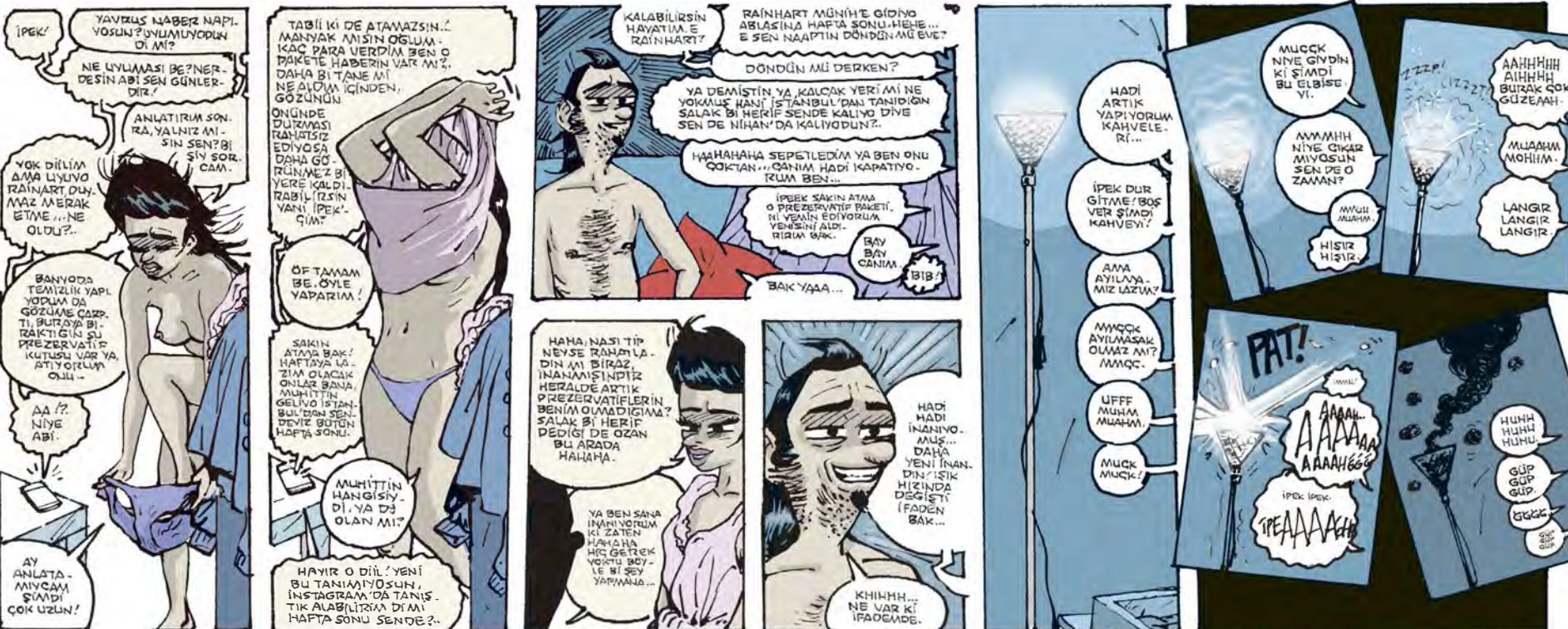
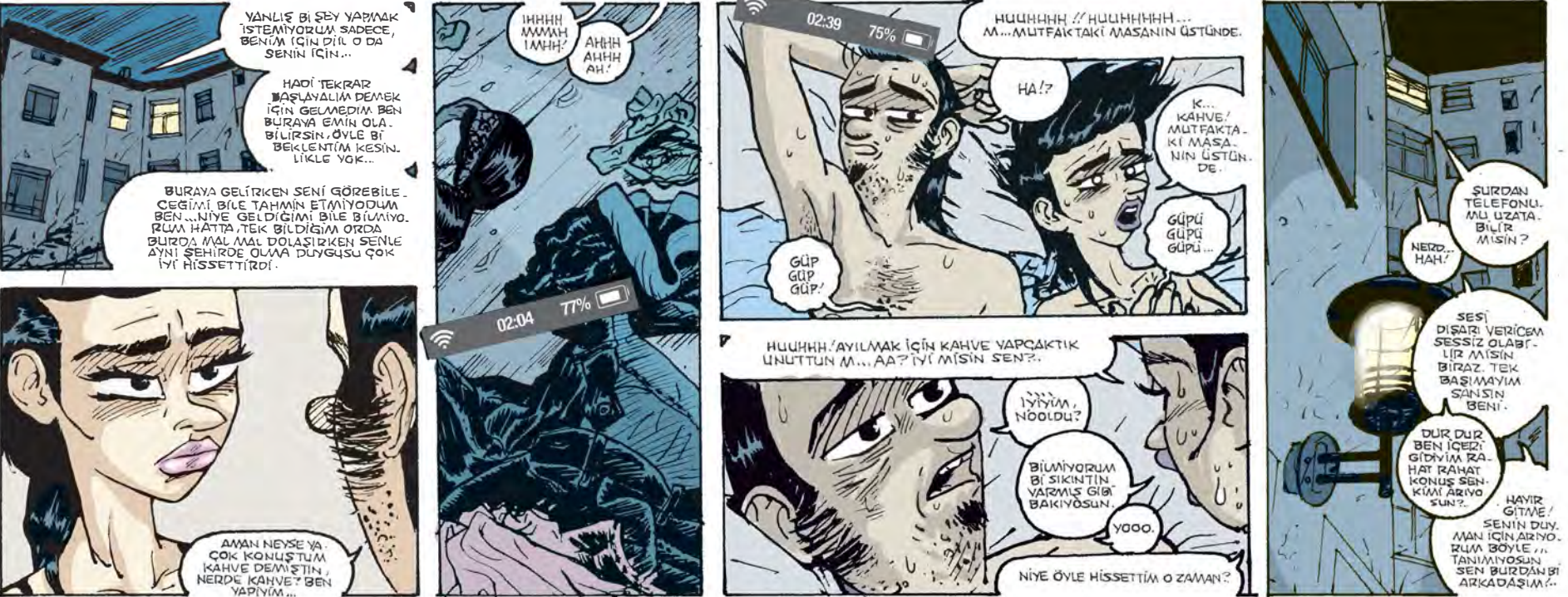
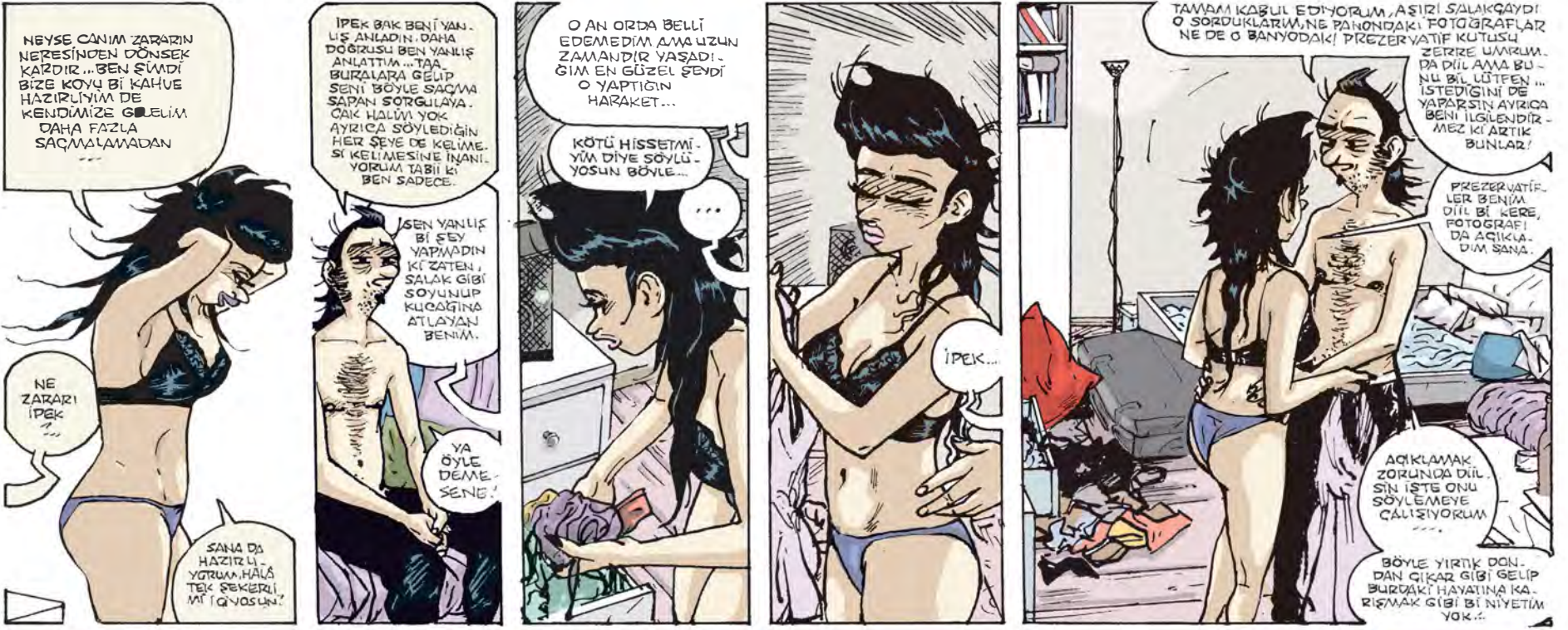
Bak, bu Lüleburgaz'a
yazdığım şiir. Oku
bakalım. Sesli oku...
Baş harflerine bak
şimdi... Ne çıkıyor?
Evet, Lüleburgaz. Bunu
Lüleburgaz'ın Sesi
gazetesinde, o zamanın
yayın yönetmeni Cevat

Bey baskıya almıştı, Ördek Cevat derlerdi
çok içtiği için, ben o zaman daha ortaokul
yaşında çocuğum, Cevat Bey ofisine
çağırdı, yanında şık giyimli bir beyefendi,
birlikte viski içiyorlar, "bak" dedi, "bu
kim tanıyor musun?" Tanımıyorum dedim,

Çarpışma İpek & Burak

yazan gizen oky

Devam edecek...

“Yelken rüzgârla yelken olur, /Bahar gelse gelse rüzgârla gelir.”

Cahit Sıtkı Tarancı

BİR AĞAÇ/“ACI PORTAKAL”

O çiçekler patladı. Nihayet. (gün sayıyorlardı caddedeki o sıra sıra ağaçlarda-- tombulca ters bir damlacık şeklinde--) Gergin bekleyiş. Söz verilmiş o sihirli koku. Bir kalktık hepsi açmış. (sonuna kadar açılmış bir el gibi beş parmak) Kasıp kavuruyor. Hafif de kadınsı bir parfüm bu. Sanki az önce; hemen, hemen önce acayip cazibeli/gizemli/ büyüleyici bir kadın geçmiş gibi caddeden. Balkona çıktığında. Baş döndürücü. (İguana Geceleri’indeki Ava Gardner?) Dev bir kadın ama yalnız bu. (biraz ürkütücü) Buram buram o esans. Kova kova dökünmüş olmalı.

Orantısız güç kullanıyor bahar. Aşırı ihtişam.

Amacını aşan güzellik.

Bayıltıcı rayiha.

Ayıptır. Günahtır. (Acı

Portakal: o kokunun

sahibi olan; bu

caddeye dizili sıra sıra

o ağaçların diğer adı:

“Turunç”un; Oradan./

Citrus Aurantium)

(kökleriyle toprağın

neresinden neyi,

neleri ince ince seçip

seçip, bir siyacı gibi

hangi imbiklerde,

hangi gizemli

büyülü oranlarda

karıştıra karıştıra

o efsunlu kokuyu

imal ediyorsun.

Laboratuvar nerende. Nasıl yapıyorsun?

Aşk olsun (“Citrus Aurantium”)

BİR SEYRETME BİÇİMİ

Sinemaya gittim. Film bana göre değil. Değilmiş

yani. (“Captain Marvel”) Filmi anlatmayacağım. Bir

başka şey: Filmleri en önden

seyrediyorum ben. (aa, çok

merak ediyorduk) Öyle

seviyorum. Seviyorum da

değil: mecburum. Sadece

oralardan seyredebiliyorum.

(önler doluysa, vaz geçer

bir başka gün giderim--

ilk birkaç sıra kastettiğim,

perde biraz uzaksa en ön

sıra--) Film bütün görüş

alanını kapsıyor. Dışarıdan

illüzyonu bozabilen tek bir şey girmiyor araya.

Filmin içinde gibisin. Oraların bomboş olması

da ayrı güzel. Etrafın boş. Konsantrasyonun

bozulmuyor. Biraz çocukluğun mahalle

sinemalarından miras eski bir alışkanlık. Öyle

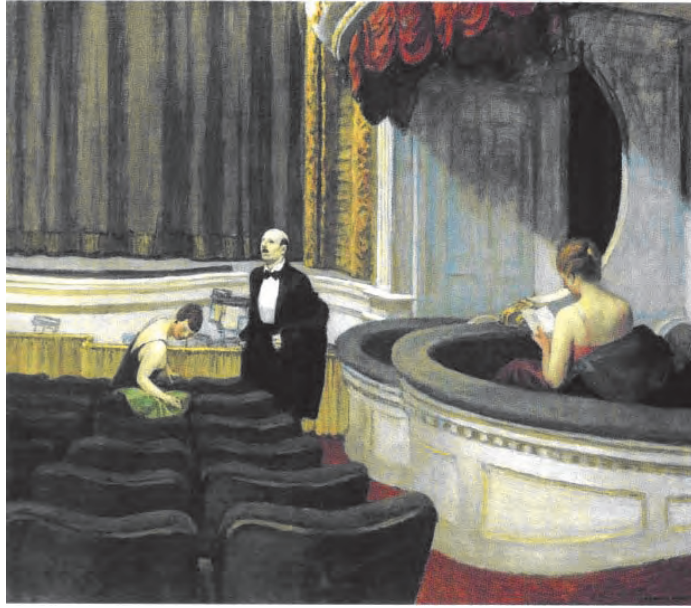
başladı. (En önler, “Birinci” denilir; arka taraftan

daha ucuz. İki kısım bir tahta perdeyle ayrılıyor.

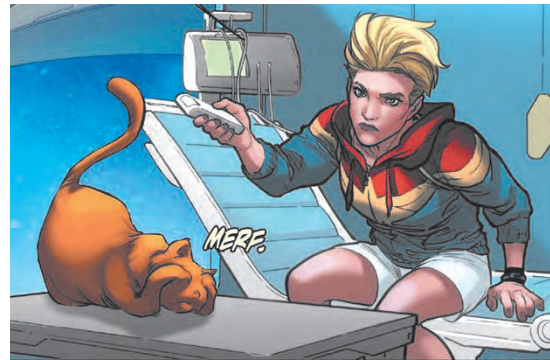
Birinci’yi çoluk çocuk tıka basa doldurur. Alkışlar,

D. W. Griffith 1875-1948

Edward Hopper 1882-1967 “Sinema Salonu”

Captain Marvel

çığlıklar ısıklılar hep ön taraftan. Kahkahalar. En hararetileri yani. Arkalardan ciddi, kontrollü büyüklerin sık sık ikazları “çocuklar biraz yavaş...” Yalnız, bir sorun oluyor, bu en ön meselesinde: şöyle : (Bu sefer de oldu) Bir “kötü adam”; Seninle o aynı tuhaf zevke sahip bir yabancı. (Ruh ikizin) Onunla karşılaşmak. Tam en önlerde tek başına öyle

otururken, (reklamlar oynuyor falan) bir bakıyorsun ki; felaket yaklaşıyor. Karanlığın içinde o da, en önler doğru ilerliyor. Brrr. (gelme, gözün bozulur, boynun tutulur) Aslında insan kendisinde de mevcut, tuhaf, nadir bir zevki paylaştığı birini görünce sevinir. Sevinmesi lazım. Normali bu. (Bir azınlık dayanışması.) Ama olmuyor işte bu bahiste öyle.

Maalesef. O karanlıkta bile hissedilen o tatsız şualar. Tedirgin, huzursuz kaçamak bir kara bakışla çok kısa bir bakışıyoruz. İkimiz birden: içimizden. “öf, bu da

buraya gelmiş...” (eh üstad: “Paylaşılmaz” demişti; “Yalnızlık/ Paylaşılsa yalnızlık olmaz” Ö. Asaf) Sonrası şu: soğukta mecburen birbirlerine sokulmak zorunda olan kirpilerin birbirlerine dikenleri batınca biraz ileri biraz geri gide gele buldukları o mesafe. Birimiz kalkıp bir ön sıraya, diğerimiz bir iki koltuk yana falan geçe geçe bir olabilirlik/tahammül mesafesini bulup ona razı oluyoruz.

(Eski sinemaların ön sıralarını dolduran çoluk çocuğun--büyüklerinkilerle kıyas kabul etmez-- gürültülü coşkularından söz ettim ya yukarıda; o coşku’dan film hakkında çok önemli bir gösterge olarak yararlanılmış: Şöyle; sinema sanatının

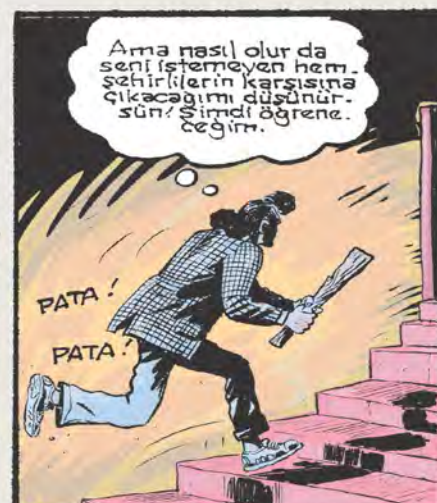
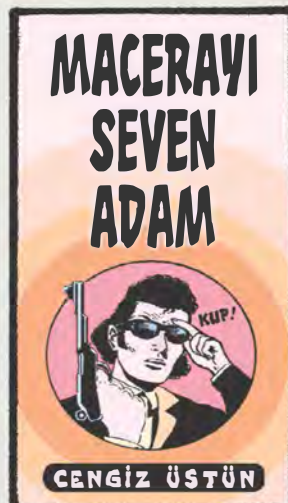
kurucularından ilk önemli yönetmenlerden Griffith, film ve tempo konusunda şöyle demiş: “...On yaşında bir oğlan ile on beş yaşında bir kız bana hemen bir filme dair fikir verir. Oğlan aksiyon’a kız ise romans’a tekabül eder. Hayatlarında doğal tepkilerini etkileyecek çok az şey olmuştur.”

“Doğal tepki”lerimi etkileyecek çok fazla şey mi oldu nedir bilmem... Ben pek sevmedim ama “Captain Marvel”ın gişe hasılatı bir milyar doları geçmiş.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Mevsim baba.

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Eyi değildir babo.

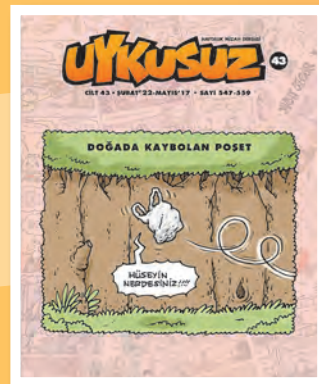
BARBAROS ALTUĞ

Birbirinden güzel yepyeni uykusuz ürünleri

ÇIKTI!

MARKETLERDE GAZETE BAYİLERİNDE KİTAPÇILARDA

www.uykusuzdukkani.com.tr

Uykusuz dükkan

4'lü set anahtarlık, defter, takvim hediye!

Haftalık Mizah Dergisi | 10 Nisan 2019 | Sayı: 606

Haftalık Yayın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımesit Mah. Asmalımesit Sok. No: 29/4 Beşiktaş / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLİNİZ!

özet:

TOLGA'NIN ORTAM'A, GEL ŞİLE'YE GİDELİM DOĞA TABİAT TAKILALIM TEKLİFİNİN ALTINDAN PORŞE'SİNİ MUAYENE İSTASYONUNA GÖTÜRMEK PROJESİ ORTAYA ÇIKMIŞTIR. TOLGA ARABAYI TERS YERE KOMUŞ BAŞINA DA ORTAM'I DİKMİŞTİR. ANİDEN PEYDAHLANAN Bİ MANİTA ARABASININ ÖNÜNE PARKETMİŞ PORŞ'U ÇEKMEK İÇİN SÖYLER ORTAM'A

